

[Hjortnæs]

komplicerede, men som utvivlsomt også kan forelægges i et sprog, så politikerne kan forstå det.

Derfor kan jeg ikke acceptere den argumentation, som hr. Leif Hermann kommer med, og som mange, der er teknisk fikserede, normalt kommer med, at det her er så teknisk kompliceret, at det kan man sandelig ikke overlade til et organ, der er sammensat af politikere.

Hr. Leif Hermann gjorde også nogle bemærkninger om Miljøstyrelsen som sidste instans: det måtte da give nogle problemer, når man nu skal være rådgiver. Det er for mig at se et rent organisatorisk problem. Selvfølgelig kan man indrette denne organisation på en sådan måde, at det ikke giver nogen som helst problemer i relation til retsgarantier.

Om klageberettigelsen sagde hr. Leif Hermann, at dér var vi måske gået for vidt. Det vil jeg ikke udelukke at vi er, og det er vi i givet fald også parat til at se på. Men det har støttet os noget, at Miljøankenævnet en gang imellem afviser klagesager ved at sige, at den pågældende er en miljøgruppe, som ikke har en konkret interesse i den pågældende sag, og man kan ikke klage, bare fordi man har en almindelig, generel interesse i en sag. Her er der altså nogle problemer, som vi gerne vil have set lidt nærmere på.

Jeg var glad for hr. Tinnings meget positive udtalelser. Hr. Tinning stillede et konkret spørgsmål: hvad gør vi med de dér 6 medlemmer, hvis der pludselig bliver stemmelighed? Ja, ifølge min almindelige organisationshåndbog, som jeg læste for mange år siden, er det formandens stemme, der i givet fald skal være afgørende.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 140 angående ændring af lovgivningen vedrørende Miljøankenævnet. (Instansfølge, sammensætning af nævnet og kredsen af klageberettigede), hr. Leif Hermann, har ordet.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal indledningsvis sige til ministeren, at det er rigtigt, at det er nogle meget sammensatte problemer, disse forslag drejer sig om, og der er ganske mange hensyn, der skal

overvejes, når man skal ændre på et ankesystem, der, om jeg så må sige, har lavet knopskydning på sig selv så usystematisk og så vildt, som det jo er sket igennem alle disse år, hvor miljøbeskyttelseslovgivningen har vokset sig stor. Men det er vel ikke nogen grund til, at ministeren ikke på en eller anden måde forholder sig til det.

Jeg er enig med hr. Hjortnæs, når han siger, at det er lidt skuffende, at ministeren egentlig kun på det formelle afviser at tage stilling til forslagene og så på et senere tidspunkt, når arealudvalget er færdigt, vil tilkendegive sin holdning i kraft af de forslag, der så formentlig kommer ud af det.

Som jeg var inde på tidligere, er det nok principielt væsentligt, at Folketinget også tør blande sig på et tidligt tidspunkt for at få sine synspunkter igennem.

Jeg skal derefter vende mig til de kritiske bemærkninger – dem har der jo været en del af – som vedrører vores eget forslag om Miljøankenævnets sammensætning. Jeg tror godt, man kan betegne det forslag som udtryk for en voldgiftsmodel, en model, hvori det erkendes, at her er nogle interessehensyn, der gør sig gældende. Det har man i Folketinget i mange henseender været indstillet på at acceptere.

Det blev gigantisk overdrevet, da Miljøankenævnet i sin tid efter pres fra Industrirådet kom ind i miljøbeskyttelseslovgivningen. Man havnede i den grøft, at den interesseafvejning, som jo ikke er taget ud af loven, men stadig væk klart ligger som en forudsætning, også skulle finde sted i ankenævnsammenhængen.

Gennem årene har Miljøankenævnets virksomhed været af en sådan art, at der faktisk fra miljømæssigt sagkyndig side og fra miljøorganisationernes side har kunnet sættes ganske væsentlige spørgsmålstejn ved, hvorvidt den måde, interesseafvejningen fungerede på i nævnet, var fornuftig. Illusionen om, at der var tale om sagkundskab, har unægtelig gjort sig gældende med betydelig klarhed. Når man ser på de mennesker, der er indstillet fra erhvervsorganisationernes side, må man nok konstatere, at det i meget vidt omfang har knebet med at henføre dem til decideret miljøagkundskab.

Med Miljøankenævnet var vi altså havnet i den ene grøft, helt i overensstemmelse med det forholdsvis erhvervsvenlige sigte, som